

[Arbejds- og Socialministeren.]

foreliggende Situation ikke blev anvendt til Arbejder — være sig Vejreguleringer, Parkarbejder eller Kloakomlægninger o. s. v. —, der uden større Skade kunde udsættes, men at den blev sat ind i Produktionen, hvor Erhvervslivet havde det nødtigt, blev det ved Bekendtgørelse af 19. Marts 1946 fastsat, at samtlige Beskæftigelsesforanstaltninger, Vejfonsarbejder, Landvindingsarbejder og fælleskommunale Tilskudsarbejder skulde standses, og at saadanne Arbejder ikke kunde paabegyndes eller videreføres uden Tilladelse af Regeringens Beskæftigelsesudvalg.

Angaaende det foreliggende Forslag til Beslutning maa det først siges, at det jo er haabløst at tænke paa at beskæftige 120 000 ledige — det Tal, som er nævnt i Forslaget — ved offentlige Tilskudsarbejder. Ser vi nu nærmere paa Spørgsmaalet om en Ophævelse af Bekendtgørelsen af 19. Marts 1946, saa maatte det dog være en Forudsætning for, at Spørgsmaalet om en saadan Ophævelse kunde blive aktuelt, at de Forhold, som dannede Grundlaget for, at Bekendtgørelsen blev udsendt, paa afgørende Punkter var ændret. Hvis vi nu tager den officielle Ledighedsprocent, som giver Udtryk for Antallet af de Personer, der reelt kan betegnes som arbejdsløse — f. Eks. regnes der ikke med Personer, som ikke har været ledige uafbrudt i 6 Dage eller derover —, viser det sig, at Ledighedsprocenten ved Udgangen af Januar 1946 var 13,2, og den dalede derefter jævnt hen til Slutningen af August 1946, da den var nede paa 1,1, hvilket vistnok er den laveste samlede Arbejdsløshedsprocent, der nogen Sinde er opgjort herhjemme. Derefter stiger Procenten lidt. Ved Udgangen af Oktober 1946 er den marcheret op til 1,7, og i November 1946 til 3,1 for ved Udgangen af December 1946 at udgøre 10,2 pCt. Pr. 17. Januar 1947 er Procenten opgjort til 9,5, saaledes at det altsaa ser ud, som om vi allerede har passeret Maksimum i Vinteren 1946—47. Det vil selvfølgelig først nærmere kunne fastslaaes, naar Ledighedstallene for Januar og Februar er opgjort, og Vejrforholdene og navnlig streng Frost kan medføre, at Tallene ikke direkte kan sammenlignes.

Ledigheden nu, der i øvrigt under alle Omstændigheder ligger en Del lavere end sidste Aar, hænger i betydelig Grad sammen med Frostvejret, som i meget betydeligt Omfang udelukker, at der kan udføres Jordarbejder, Bygningsarbejder m. v. I denne Forbindelse skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at langt den største Del af de

Arbejder, som er standset i Henhold til Bekendtgørelsen af 19. Marts 1946, ej heller vil kunne udføres i Frostvejret, og at en Ophævelse af Bekendtgørelsen i Dag derfor ikke vilde medføre, at disse Arbejder kunde komme i Gang nu og derved beskæftige en Del af de ledige. Efter min Opfattelse maa vi regne med, at Ledigheden, saa snart Frostene er gaaet af Jorden og de almindelige Arbejder paa ny er kommet i Gang, paa ny vil falde betydeligt, og der er i hvert Fald ingen Grund til at tro, at Ledigheden bortset fra de Udsving, som en længere Frostperiode kunde medføre, vil blive større end i Foraarssmaanederne 1946.

Arbejdsløshedsstatistikken kan herefter ikke med Rimelighed begrunde, at Bekendtgørelsen af 19. Marts 1946 skulde ophæves nu. Hertil kommer, at der, skønt saavel Arbejds- og Socialministeriet som den offentlige Arbejdsanvisning har gjort et stort Arbejde for at fremskaffe Arbejdskraft til de private Erhverv, adskillige Steder sidste Aar har været store Vanskeligheder ved at faa den fornødne Arbejdskraft skaffet til Veje, bl. a. har man maattet anvende de arbejdsdygtige allierede Flygtninge rundt om i Erhvervslivet, og de talrige Henvendelser, vi modtager fra forskellig Side, synes alle at tyde paa, at det private Erhverv stadig har store Vanskeligheder ved at faa sine Krav om Arbejdskraft opfyldt.

Regeringen er herefter af den Opfattelse, at de Forhold, som begrundede Udsendelsen af Bekendtgørelsen af 19. Marts 1946, stadig er til Stede, og at der derfor ikke er Anledning til at ophæve denne Bekendtgørelse nu. Der kan jo i øvrigt gives Dispensationer fra Bekendtgørelsen, og ved Behandlingen af Dispensationssagerne bør naturligvis de Svingninger, der sker i Ledighedstallene, tages afgørende i Betragtning. Med Hensyn til den Praksis, der i saa Henseende har været fulgt i Regeringens Beskæftigelsesudvalg, kan jeg oplyse, at man i Efteraaet 1946 med Henblik paa den Stigning i Ledighed, som sæsonmæssigt maatte forventes i de deciderede Vintermaaneder, fastlagde visse Rammer for den kommende Tids Dispensationer. Det blev saaledes besluttet, at man foreløbig vilde give Dispensation paa Andragender, som maatte skønnes begrundede, med Gyldighed indtil 1. April 1947, og at man ved Meddelelsen af Dispensationer navnlig vilde lægge Vægt paa at skaffe Beskæftigelse til langvarigt ledige Familieforsørgere, det vil sige Forsørgere, som har været ledige 100 Dage inden for det sidste Aar, og som derhos har været ledige 14 Dage siden sidste Arbejdsophør. Denne